

turligvis kan de vedkommende straffes yderligere ved Retten, og man har jo i § 60 og § 61, der nøje angiver Reglerne for Skipperens Myndighed om Bord, de Magtmidler, der er Brug for. Jeg tror, at hele Kapitel 4 vil gøre langt mere Skade end Gavn, og jeg vil indstændig henstille, at man tager hele Kapitel 4 ud af Loven, det tror jeg vil fri de søfarende for en hel Del Smaabryderier, som de alligevel ikke kan straffe med de Straffemidler, der her stilles til Disposition. Naturligvis maa en Kaptajn, som har Ansvaret for Skibet, have ubetinget Myndighed i en kritisk Situation, og det har han ogsaa ifølge de to førnævnte Paragraffer; det mener jeg altsaa vil være tilstrækkeligt.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget, som jeg tror er godt, til Fremme i dette høje Ting.

Fraenkel: Det ærede Medlem Hr. P. Andersen bebrejdede mig, at jeg ved en tidligere Lejlighed havde betegnet den gamle Sølov, Søloven af 1892, som en god Lov med et moderne Tilsnit, medens han betegnede den som en barbarisk Lov og med flere andre meget stærke Udtryk. Jeg staar ganske roligt ved, hvad jeg har sagt om Søloven af 1892. Men man kunde heraf som af flere Steder i det ærede Medlems Foredrag faa det Indtryk, at han saa paa dette som paa flere andre Forhold fra sit Skrivebord, som om han aldrig nogen Sinde havde sejlet paa et Skib, i alt Fald ikke paa nogen længere Tur. For mit Vedkommende stiller Forholdet sig ganske modsat, jeg har netop i Praksis haft Anledning til at prøve denne Sølov mange Gange og har fundet den ganske overordentlig virksomhedsfuld, ogsaa under de Forhold, det ærede Medlem som Arbejderrepræsentant særlig interesserede sig for. Der var god Beskyttelse i den gamle Sølov, ogsaa for Mandskabet. En anden Ting er — og det er ikke umuligt, at det er noget af det, der gik igen i det ærede Medlems Forestilling —, at Søloven af 1892 ikke altid blev brugt rigtigt, men det er jo ikke Lovens Skyld. Vi herinde kan ikke gøre andet end lave Lovene, og er vi saa heldige at lave en god Lov, kan den naturligvis godt blive brugt daarligt, og paa den anden Side, hvis vi laver en mangel-

fuld Lov, kan den ved fornuftig, forstandig Brug dog komme til at virke godt i Praksis, og saa kan man en Gang senere faa den ændret i Overensstemmelse hermed. Men den gamle Sølov var nu virkelig god, og jeg har haft adskillige Lejligheder til at se, at den var fuldt ud betryggende for Mandskabet. Der var imidlertid Punkter, hvor man ofte tog fejl i Praksis, hvor den gamle Aand, Rudimenter fra en gammel Tid, havde sat sig fast hos Skibsførerne, hvad der heller ikke er saa mærkeligt. Der var saaledes ikke noget, der forbavtede dem mere end, at de ikke havde Lov til at sætte en Mand til et ringere Arbejde, end han var forhyret til — det forekom hyppigt, at de f. Eks. havde sat ham til at pudse Messing, og det var aabenbart noget, Sømandene ikke kunde fordrage, det ansaas vist om Bord for Drengearbejde eller saadant noget —, og Skibsførerne kunde slet ikke forstaa, at det havde de ikke Lov til efter Loven af 1892, medmindre Manden havde vist Udygtighed; de havde ikke Lov til at anvende det som Straf. Saaledes kan der godt være Punkter, hvor Loven ikke er blevet anvendt efter sit Indhold eller efter sin Hensigt, men det er jo ikke Lovens Skyld.

Det ærede Medlem indrømmede, at det nye Lovforslag var et Fremskridt, men han var dog imod det, fordi det var en Klasselov. Jeg ved nu ikke rigtig, hvad det ærede Medlem egentlig forstaaer ved en „Klasse“, det fremgik ikke tydeligt af hans Foredrag, og man er ogsaa lidt i Vilderede med, hvad der menes, naar de Herrer taler om Klasser. Det er maaske Mening, at naar man hører til et bestemt Fag, er man en „Klasse“, men det er netop noget, der gennem de Herrer Praksis i Fagforeningerne skærpes i en ganske overordentlig stor og ganske overordentlig upraktisk Grad, saaledes at jeg er meget bange for Fagforeningernes Fremtid, hvis dette Lavssystem udvikler sig videre indenfor dem. Jeg ved altsaa ikke rigtig, hvad det ærede Medlem forstaaer ved en Klasselov. Der er her Tale om en Lov, hvor det drejer sig om Sømand og Søforhold, altsaa nogle særlige Forhold. Livet er nu en Gang saaledes, at man ikke hverken i Lovgivningen eller i andre Forhold kan arbejde efter den Lineal, som de Herrer